

τελαν του. «Πλανᾶσθε. Ἡ εἰρήνη αὐτὴ δὲν εἶναι οὔτε διαρκὴς οὔτε σταθερά. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ λόκος δυνῆθῃ νὰ ζήσῃ μὲ τὸ ἀργὸ καὶ ὁ ἀκανθόχειρος χωρὶς τὰ κέντρα του καὶ πάλιν τότε δὲν θὰ παύσῃ νὰ χύνετα»

τὸ αἶμα!» Διαιώνιοις τοῦ πολέμου. Οἱ ἀλαλαγμοὶ εἰς μάτην. Καὶ ὁ ἀπατεὼν ἀπεδείχθη βραδύτερον, ὅτι εἶχε πάρα πολὺ δίκαιον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ

ΠΕΡΣΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

Τοῦ ΓΟΥΣΤΟ ΣΒΑΜΠ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἐνῶ ἀκόμη διεπραγματεύοντο τὴν υπόθεσιν τὸ θηρίον σὰν πλοῖον τρέχον μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα ἐπλησίασε τὸν βράχον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο δεμένη ἡ Ἀνδρομέδα. Δὲν τὴν ἐχώριζον πλέον ἀπ' αὐτὸ παρά ὀλίγα βήματα ἢ μᾶλλον πηδῆματα μόνον. Τότε αἴφνης ὁ νεανίας κτυπῶν τὴν γῆν μὲ τὰ πόδια του ἀνυψώθη εἰς τὰ σύννεφα. τὸ θηρίον εἶδε τὴν σιάν του εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐνῶ δὲ ἀφρῦ ἐγκατέλειπε πρὸς σιγμὴν τὸ θῦμα του ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ ὡς κατ' ἐκείνου ποῦ προσπαθοῦσε νὰ διασώσῃ ἀπὸ τοῦ ὄνυχός του τὴν λείαν του κατέπεσεν ἐπάνω του μὲ ὀρμὴν σὰν ἀετὸς ὁ Περσεὺς καὶ ἐνέπηξε τὸ ξίφος του, αὐτὸ τὸ ἴδιο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποκόψει τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, εἰς τὴν ράχην του πλησίον τῆς κεφαλῆς. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ ἐξαγάγῃ πάλιν καὶ τὸ θηρίον ἐπήδησε ἄνω καὶ μὲ μεγαλητέραν ὀρμὴν ἀπὸ πρὶν ἐπετέθη κατὰ τοῦ φονέως του πλέον. Μὲ δύο τρεῖς κτυπήματα ὁ Περσεὺς τὸ ἐξήπλωσε εἰς τὴν θάλασσαν ποῦ ἔλαβε καὶ τὸ χρῶμα τοῦ αἵματός του ἀναίσθητον. Πλὴν κατὰ τὴν πάλιν αὐτὴν εἶχον πληγῇ καὶ τὰ πτερὰ τοῦ ἡμιθέου καὶ ὁ Περσεὺς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐμπιστευθῇ πλέον εἰς αὐτά. Εὐτυχῶς ἐγκαίρως διέκρινε ἓνα σκόπελον ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστηρίχθη διὰ

νὰ καταφέρει τὰ τελειωτικὰ κτυπήματα κατὰ τοῦ θαλασσίου θηρίου. Ἡ θάλασσα τὸ παρέσυρε μακρὰν μετ' ὀλίγον δὲ εἶχε ἐξαφανισθῆ κάτωθὲν τῆς. Ὁ Περσεὺς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε φθάσει εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πλησίασει τὴν νεαρὰν παρθένον, ἡ ὁποία τὸν ἐχαιρέτησε μὲ βλέμματα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης. Τὴν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὰ δεσμά της. Τὴν ἔφερεν εἰς τοὺς εὐνυχεῖς γονεῖς τῆς καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνάκτορον τὸν ἐδέχθη ὡς μνηστήρα. Ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσει τὸ γαμήλιον γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅτε εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ἀνακτόρου ἕνας φοβερὸς θόρυβος ἠκούσθη. Ὁ Φινεύς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως Κηφέως ποῦ ἄλλοτε εἶχε ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἀνδρομέδας καὶ ἐν τέλει πρὸ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης εἶχεν ὑπαχωρήσει ἐπλησίασε μ' ἓνα ὄμιλον πολεμιστῶν καὶ ἐπανέλαβε τὰς προνάσεις του. Κραδαίνων τὴν μάχαιράν του εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐφώνησε πρὸς τὸν ἐκπλητον Περσεῖ: Γιὰ κύταξέ με, ἐμένα ποῦ ἐρχομαὶ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς συζύγου μου! Οὔτε τὰ πτερὰ σου μὰ οὔτε καὶ ὁ πατέρας σου Ζεὺς θὰ μπορέσουν νὰ σὲ σώσουν ἀπὸ μένα!» Ἐτσι ἐφώνησε ἔτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Περσέως. Τότε ἠγέρθη ὁ Κηφεύς, ὁ Βασιλεὺς. Τρελλὲ ἀδελφὲ, εἶπεν, ποῖὰ σκέψις σου σὲ δὴγαεὶ στὴν πρᾶξιν σου αὐτήν; Δὲν σοῦ ἀρπάζει ὁ Περσεὺς τὴν σύζυγον. Σοῦ ἤρπαξε πολὺ πρῶτῃτερα, τότε ποῦ τὴν ἐδώ-

καμην εις τὸν θάνατον, ὅτε ἔβλεπες πῶς τὴν ἐδένομεν καὶ δὲν τὴν ἐπροστάτευες οὔτε ὡς θεῖος οὔτε ὡς μέλλον σύζυγος. Γιατὶ δὲν ἐπῆγες νὰ τὴν κερδίσης ἐκεῖ εἰς τὸν βράχον ποῦ ἦτο δεμένη; "Εἰ ἄφησε λοιπὸν νὰ τὴν χαρῆ ἐκεῖνος ποῦ εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὴν διεκδικήσῃ ἐκεῖ ποῦ σὺ δὲν ἐτόλμησες νὰ πᾶς, ἄφησε νὰ τὴν χαρῆ ἐκεῖνος ποῦ μοῦ ἐδώρησε ἡσυχὰ γηρατειά!»

Ὁ Φινεύς δὲν τοῦ ἀπήντησε τίποτε ἐπαρηγοῦσε μόνον ἐναλλάξ ὅποτε αὐτὸν καὶ πότε τὸν ἀντίπαλόν του σὰν νὰ ἐσκέπτετο τίνος πρῶτα νὰ ἐπιτεθῆ. Τέλος μὲ μεγάλη ὀρμὴ ἐπέταξε τὸ ἀκόντιόν του κοτὰ τοῦ Περσεύς ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε. Εἰς τὴν στιγμήν ὁ Περσεύς ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ μὲ μεγάλην ταχύτητα ἐπέταξε πρὸς τὴν θύραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰσέλθει ὁ Φινεύς τὴν σπάθην του, ἣ ὁποία καὶ θὰ ἐβυθίζετο δλόκληρος εἰς τὸ στῆθος τοῦ τελευταίου, ἂν δὲν ἐπρόφθαινε νὰ κρυφθῆ ὀπίσω ἀπὸ ἕν παραπετάσμα. Τὸ βλήμα ἐπέτυχε ἕνα τῶν συνοδῶν του, πρᾶγμα ποῦ εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ ἐλθουν ὅλοι εἰς τὰς χεῖρας. Μακρὸς καὶ φονικὸς ἦτο ὁ ἄγων. Οἱ ἐπιδρομεῖς ὅμως ἦσαν οἱ περισσότεροι. Ἐν τέλει ὁ Περσεύς, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἴσταντο οἱ πεθεροὶ του καὶ ἡ σύζυγός του περιεκυκλώθησαν ἀπὸ τὸν Φινέα καὶ τοὺς ὀπαδούς του. Τὰ βέλη καὶ τὰ ἀκόντια ἐπέτων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς των. Ὁ Περσεύς εἶχε στηριξοὺς τοὺς ὤμους του εἰς ἕνα στύλον καὶ οὕτω ἐξασφαλίζει τὰ νῶτα του. Ἐτσι ἐστραμμένος πρὸς τὸν ἐσμὸν τῶν ἐχθρῶν ἐκράτει αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν ἐξαπλῶνων τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου νεκρούς. Μόλις ὅμως εἶδε, ὅτι ἡ ἀνδρεία θὰ ὑπεχώρει εἰς τὸν ἀριθμὸν ἀπεφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὸ τελευταῖον μέσον ποῦ τοῦ εἶχε ἀπομείνῃ. Ἄφοῦ μὲ ἀναγκάζετε, εἶπεν, θὰ ζητήσω βοήθειαν ἀπὸ τὸν παλαιόν μου ἐχθρόν. Ἄς στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του ὀπίσω ἐκεῖνος ποῦ εἶναι ἀκόμη φίλος μου! Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐβγαλε ἀπὸ τὸν σάκκον, ποῦ ἐκρέματο πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν του τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης καὶ τὴν ἔθηκε πρὸ τοῦ πρώτου ἐχθροῦ του παῦ ἤρχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην κατ' ἐπάνω του. «Ἄλλους μπορεῖς νὰ πτοήσῃς μὲ αὐτὰ θαύματά σου καὶ ὄχι ἐμένα» εἶπεν αὐτὸς ἐπὶ τῆ θῆγ τῆς κομμένης κεφαλῆς.

Μόλις ὅμως ἠθέλησε νὰ σηκώσῃ τὸ χεῖρ του διὰ νὰ τοξεύσῃ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἀπολιθωμένος σὰν ἄγαλμα. Καὶ ἔτσι συνέβη καὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Εἰς τὸ τέλος δὲν ἔμεινον παρὰ διακοσίοι περίπου. Τότε ὁ Περσεύς ἐσήκωσεν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος καὶ μετέβαλε σὲ μιὰν στιγμήν καὶ τοὺς διακοσίους εἰς λίθους. Τώρα μόλις ὁ Φινεύς μετεμελήθη διὰ τὸν ἀδικὸν καὶ ἄλογον πόλεμον. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ του δὲν βλέπει παρὰ μαρμάρινα ἀπεικονίσματα ἀνθρώπων εἰς διαφόρους στάσεις. Καλεῖ τοὺς φίλους του μὲ τὰ ὀνόματά των, ψάθει μὲ δυσπιστίαν τὰ σώματα τῶν πλησιέστερον αὐτοῦ εὐρισκομένων: Τὰ πάντα εἶναι μάρμαρον Φρίκη τὸν καταλαμβάνει καὶ ἀρχίζει θερμῶς νὰ ἱκετεύῃ. Χάρισε μου μόνον τὴν ζωὴν, δικὰ σου ἄς εἶναι καὶ ἡ σύζυγός καὶ τὸ βασίλειόν!» εἶπεν καὶ στρέφει τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὰ ὀπίσω. Πλὴν ὁ Περσεύς καταγανακτισμένος διὰ τὸν θάνατον τῶν νέων του φίλων δὲν ἤξευρε τί θὰ εἶπῃ εὐσπλαχνία. «Προδότα, οὐ φωνάζει μὲ θυμὸν, θὰ σοῦ φριάσω ἕνα αἰώνιον μνημεῖον μέσα στό σπῆτι τοῦ πενθεροῦ μου!» καὶ πλησιάζει τὴν μαγικὴν κεφαλὴν ὅσον μποροῦσε περισσότερον εἰς τὸν παρ' ὀλίγον ἄρπαγα τῆς γυναικὸς του. Ἄν καὶ κατέβαλε ὅλας τὸν τὰς δυνάμεις ὁ Φινεύς δὲν κατώρθωσε ἐν τέλει ν' ἀποφύγῃ τὸ τρομακτικὸν βλέμμα τῆς νεκροκεφαλῆς. Ὁ λαιμὸς του ἐτένωσε, τὸ ὕγρὸν του βλέμμα ἐξηράνθη καὶ ἀπελιθώθη. Ἐτσι ἔμεινε μὲ τρομαγμένον τὸ πρόσωπο σὲ μία στάσι τελείου ἐξευτελισμοῦ. Χωρὶς ἐμπόδια πλέον ὁ Περσεύς ὠδήγησε τὴν Ἀνδρομέδα εἰς τὴν πατρίδα του. Μακρὰ καὶ εὐτυχῆ ἔτη τὸν ἐπεριέμεναν, ἐπανεῖδε δὲ καὶ τὴν μητέρα του Δανάην. Πλὴν ὁ χρησμός ἐπέπρωτο νὰ ἐκπληρωθῆ ἐπὶ τοῦ πάππου του Ἀκρισίου. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ φόβον διὰ τὴν προφητείαν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν πατρίδα του καὶ κατέφυγεν εἰς ἕνα ξένον βασιλεῦ, εἰς τὴν χώραν τῶν Πελασγῶν. Ἐδῶ παρεῖχε τὰς βοηθείας του διὰ τὸν ἐορτασμὸν διαφόρων πολεμικῶν παιγνίων, τὴν ἐποχὴν μάλιστα ποῦ διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ Περσεύς διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ Ἄργος καὶ χαιρετήσῃ τὸν πάππον του. Ἐνα ἀτυχὲς ριζίμο τοῦ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΘΕΤΙΚΙΣΜΟΣ

Η ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΘΕΤΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Θά ἔπρεπε κανεὶς νά περιμένῃ ὅτι μία φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἦτις προήλθεν ἀπὸ τοὺς κυνικοὺς θά ὑποθέτει καὶ τὴν περιφρονητικὴν αὐτῶν στάσιν ἀπέναντι τῆς καθαρᾶς θεωρητικῆς μαθησεως. Ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς κυνικοῖς φιλοσόφοις, τουλάχιστον παρὰ τῷ Ἀντισθέней, ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὴν καθαρὰν θεωρίαν ἦτο μᾶλλον καθαρὰ θεωρία ἢ πράξις. Καὶ οὕτως εὐρίσκομεν καὶ ἐν τῇ Στοᾷ, σπανίως ὅμως, κρίσεις, τινὰς περιφρονητικὰς περὶ τῆς ἀξίως τῆς καθαρᾶς θεωρίας. Πλὴν αὐταὶ οὐδεμίαν σημαντικὴν ἐπίδρασιν ἤσκησαν ἐπὶ τῆς πραγματικῆς σχέσεως τῆς Στωϊκῆς Σχολῆς πρὸς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας. Τουναντίον ἀπὸ διττῆς ἀπόψεως ἡ σχέσις ὑπῆρξε ατενοτάτη.

Πολλοὶ φιλόσοφοι τῆς Σχολῆς τούτης ἔδρων ταυτοχρόνως καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου εἰδικῆς τινος ἐπιστήμης, ἐπιστημονικοὶ δὲ ἐρευνηταὶ ἠσθάνοντο τοὺς ἑαυτοὺς των νά ἔλκωνται ἀπὸ τὴν κοσμοθεωρίαν τῆς Στοᾶς;—τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο εἶναι καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὀλόκληρον
.....
ἔγγονο ἐπέτευχε τὸν πάππον χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἢ ἀκόμη νὰ τὸ ἐπιθυμήσῃ. Μὲ βαθὺ πένθος ἔθαψε τὸ πτώμα τοῦ πάππου τοῦ Ἀκριοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ ἀντήλλαξε τὸ βασιλεῖον τὸ δπόιον ἔπεισε εἰς τὸ μεριδίον του κατόπιν τοῦ θανάτου τοῦ πάππου του. Πλὴν δὲ τὸν κατεδίωξε περισσότερον ὁ φθόνος τοῦ πεπερωμένου. Ἡ σύζυγός του Ἀνδρομέδα τοῦ ἐδώρησε πολλοὺς ὠραίους υἱοὺς εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐπέζησεν ἡ δόξα τοῦ πατρὸς των.

Γ. ΣΒΑΜΠ

τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τῆς Σχολῆς ταύτης δὲν ἔστερεῖτο ποσῶς τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματός.

Ἡδὴ ὁ Ζήνων ἐκτὸς τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἔργων ἔγραψε καὶ «πέντε μέρη ὁμηρικῶν ζητημάτων», ὁ Χρύσιππος ἐπίσης δὲν συνέγραψε μόνον φιλοσοφικὰ δοκίμια ἀλλὰ καὶ περὶ παντὸς γραμματικοῦ καὶ ἱστορικοῦ γεγονότος. Καὶ καθὼς ὁ Περσάϊος ὡς καὶ ὁ Σφαῖρος ἀπὸ τὸν Βόσπορον συνέγραψάν «Τὸ πολίτευμα τῶν Σπαρτιατῶν», οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ ὀλιγώτερον σημαντικὰ μέλη τῆς Σχολῆς ἠσχολήθησαν μὲ ἱστορικὰ ζητήματα.

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἐπιστήμης ἔφθασε τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ μέση Στοᾶ. Ὁ Παναίτιος δὲν ἦτο μόνον Ἀστρονόμος, γνώστὸς δὲ ἀπὸ τὴν περίφημον θεωρίαν του περὶ τῶν κομητῶν, καὶ γεωγράφος, ἀλλὰ καὶ ἱστορικός καὶ μάλιστα ὄχι μόνον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτὸς τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἔργων συνέβαλεν καὶ μὲ μίαν σημαντικὴν αὐτοῦ μελέτην περὶ τοῦ Σωκράτους καὶ τῆς Σχολῆς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν Θρησκείων. Ὁ Ποσειδώνιος ἦτο ἕνας πολὺ-πλευρὸς ἐρευνητής. Αἱ σκέψεις του καὶ αἱ μέθοδοί του ἦσαν Πρωτότυποι τόσῳ ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ, ὅσῳ καὶ ἐν τῇ Μαθηματικῇ καὶ Φυσικῇ Γεωγραφίᾳ, ἐπὶ τῇ βᾶσει δὲ αὐτῶν ἔκαμε τὴν πρώτην ἀπόπειραν τῆς καταμετροῦσεως τοῦ γῆνιου μεσημβρινοῦ. Ἐκτὸς δὲ τούτων συνέγραψε καὶ μίαν παγκόσμιον ἱστορίαν ἀπὸ τῆς ἀναστολῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθε-